

PELAGIE.

Het eiland Mauritius, dat niet ver ten oosten van Madagaskar ligt, heeft een engelschen protestantschen bisschop, die tot nu toe over nog maar weinige evangelische gemeenten het opzicht heeft. Daarom helpt hij zelf het net trekken, waarin de vele afrikaansche en hindoese Heidenen moeten gevangen worden, die dit eiland en de overige verstrooide eilanden-groepen in die zee bewonen.

Eens viel hem in, dat hij een zeker klein veraf gelegen eiland nog nooit had bezocht. Daar moest hij heen, want hij had allen grond te gelooven, dat het enkel en alleen met ongelukkige Heidenen bevolkt was. Zendingen waren nog nooit derwaarts gegaan; en daar moest zoo mogelijk hulp gebragt worden.

Hij ging op weg, in een scheepje, waarvan de bemanning hem allerlei vertellen kon van hoe gevaarlijk de vaart was. Het eiland is van koralschiffen omsingeld, en vele schepen en booten zijn daar reeds stuk geslagen. De branding zag er ook inderdaad vreeswekkend uit; evenwel kwam hij er in een kleine boot gelukkig door en keek nu dit nieuwe landje aan. Het was met schoone bosschen van nuttige boomen bedekt, en uit de lieflijke valleijen hadden nette huisjes het uitzicht op de ruime zee. Maar hij was niet gekomen om de natuur te bewonderen. Hij vroeg daarom aan den eersten den besten neger, dien hij tegenkwam — het was een oud man: „Is hier ook iemand, die den weg naar den hemel weet?" Dit was zoo zijne gewone vraag.

Ditmaal behoefde hij niet lang op een antwoord te wachten. „Ginds op den heuvel, in dat huis, is een meisje, dat den weg naar den hemel heel goed weet." Zoo luidde het antwoord. De bisschop was er wel een weinig verwonderd over, sprak nog het een en ander met den neger en ging den heuvel op.

Hij klopte aan, en wie kwam daar voor den dag? Iemand dien hij zeer goed kende, het was een elfjarig meisje, dat hij zelf in zijne school op Mauritius had onderwezen. Pelagie heette zij. Zij woonde toen bij haren broeder, en zij moest dus het kind zijn dat den weg naar den hemel zoo goed kende. Hoe hem dit verblijdde, kunt gij zelve denken.

Nu vraagde hij haar nadrukkelijk, hoe zij daar gekomen was en wat zij al zoo deed. En zij liet hem de boeken zien, waaruit zij de arme heidenen zoo veel verteld had, als zij zelve wist. Het waren dezelfde boeken — een bijbel en een gebedenboek — die hij haar tot prijzen gegeven had, toen zij van zijne school ging. Haar naam stond er vooraan met zijne hand in geschreven. Pelagie beteekent, „die van over de zee." En hier kwam de naam uit: was zij niet van over de zee gekomen op dit afgelegen plekje, om Gods Woord aan de ongelukkige Heidenen te brengen?

Even blijde als hij, was ook de kleine Pelagie over deze overvachte ontmoeting, en zij had haren voormaligen onderwijzer veel te vertellen. Toen hij eindelijk verder moest om andere personen te bezoeken, schonk hij haar eenige boekjes, opdat zij daaruit den anderen wat zou kunnen voorlezen.

Nog drie malen zag hij haar, eer hij het eiland verliet. Eenmaal las zij de boekjes, die hij haar had gegeven, drie kleine meisjes voor, die zich rondom haar geplaatst hadden, en haar met groote oplettendheid aanhoorden.

De tweede maal las zij daaruit een groepje negers voor, die allen gaarne meer van den weg naar den hemel wilden weten. Onder deze was een oude negerin met zilverwitte haren, die met een grooten bril op den neus het kind over den schouder gluurde. Waartoe zij eigenlijk den bril opgezet had, was niet zeer klaar; lezen kon zij niet, geene letter. Misschien had zij dien grooten bril wel opgezet, om te beter te kunnen hooren!

De derde maal zag de bisschop Pelagie op het oogenblik dat hij weer naar de boot ging. Toen zat zij aan een brief, dien zij haren ouders schreef, en de bisschop had bevoegd dezen mede te nemen en zelf te overhandigen. Wie de ouders waren, kan ik u niet zeggen. Gij kunt u echter wel voorstellen, hoe zij zich zullen verblijd hebben van hem te hooren, niet waar, dat hij hunne kleine Pelagie gezien had en dat zij gezond en wel was, maar ook dat zij zoo trouw en eenvoudig God en hare naasten diende.

Wij kunnen wellicht geene groote dingen doen; maar iedereen kan toch iets doen. Ook de jongsten kunnen eenigermate den Heidenen den weg ten hemel wijzen. Zoo als eens een man die met zijn zoonje naar huis reed en in den duistern nacht van den weg afraakte. Het paard scheen zoo weinig als zijn heer den weg te weten, waar het eigenlijk heen moest. Men kwam aan een plaats waar de weg zich in tweeën scheidde. Hier was goede raad duur. Er stond een wegwijzer; maar het was pik-donker. Gelukkig valt den jongen in dat hij een lucifer bij zich gestoken had (waartoe? . . . ja dat wist hij zelf niet). Hij klauterde tegen den paal op, maakt licht en leest den naam zijner woonplaats. Nu wist de man waarheen, en kwam gelukkig te huis. Wij kunnen niet allen als de zon schijnen, of als de gasvlam, maar toch zooveel licht verbreiden, dat de een of ander door ons den rechten weg vindt.

Er bestaat een schoon zedingslied in eenige talen, dat begint: „Dierbaar Evangelie! vlieg altijd verder voort!" Maar wie helpt het vliegen? Eens ging een oude negerin ergens op Jamaika in een zending-biduur. De bus ging rond, onderwijl dit lied gezongen werd. Zij had de oogen naar boven geslagen, zong zoo hard als zij kon en scheen geheel in aadacht verdiept. De kollektant, die wist dat zij liever zong dan gaf, stiet haar aan en fluisterde haar in het oor: „Hoor, Sissi! het zingen: „Vlieg, Evangelie!" helpt niets, als gij ook niet wat geeft om er vleugels aan te maken."

Begrijpt gij, wat ik met deze geschiedenis bedoel, lieve lezer?

T. M. L.

DE KAFFERKINDEREN EN DE HYËNA'S.

De Mambukki's (een Kafferstam) bouwen hunne hutten in de gedaante van eenen bijenkorf. De grond daaromheen is opgehoogd en vormt alzoo eenen soort van muur. Omstreeks drie of vier voet van de deur is een put gegraven, waarin des nachts . . . geplaatst worden om hen tegen het ongunstige . . . tegen de roofdieren te beschermen. Men zou

verwachten, dat de hyëna's als zij eenen aanval ondernemen, zich zouden tevreden stellen met de kalveren, vooral daar de inboorlingen des nachts altijd een vuur branden; maar in plaats daarvan, springen de hongerige beesten over de omheining, en zonder het vuur te ontzien halen zij de kinderen van onder de schaapsvellen, waaronder zij slapen, weg. Zij doen dit echter zoo omzigtig en stil, dat de moeder dikwijls haar verlies niet bemerkt, voordat zij het gegil van het arme kind hoort, als het weggesleept of door de kaken van het wilde beest in stukken gescheurd wordt.

Het zou u te lang duren zoo ik al de voorvallen van

dien aard die ik weet, wilde vertellen. Ik zal er u daarom slechts een paar mededeelen. Het eerste dat ik u wilde verhalen, is met een kleinsoon van den koning Dapa gevallen. Hij was tien jaar oud. Vóór hem hadden de hyëna's zijnen jongeren broeder aangevallen en hem een stuk uit zijne wang gescheurd. Den volgenden nacht braken zij weder in de hut en voerden het tweede kind met zich; zoodat er 's morgens slechts een klein gedeelte van zijn ligchaam gevonden werd. Bij een derde bezoek grepen zij den jongen van wien ik zoo even sprak, bij den linker schouder, en voerden hem een aanmerkelijk eind weegs mede, voordat het arme kind uit hante klauwen kon gered worden. Reeds was er een stuk dij afgescheurd, maar gelukkig was het been nog niet gebroken. De arme jongen werd tot de zendingen gebragt om geholpen te worden, en daar God hunne pogingen tot zijn herstel zegende, werd hij volkomen genezen.

En soortgelijk geval had plaats met een klein meisje van negen jaren oud. Zij was bij het vallen van den avond op den grond gaan liggen, toen zij zich op eens omringd zag door niet minder dan vier van deze roofgierige dieren.

In weinige oogenblikken greep een der hyëna's het arme kind bij het hoofd, een andere greep het bij den schouder, en de twee andere bij de dijnen.

De dorpbewoners haar gekerm hoorende, liepen uit al hunne magt om haar te redden, en gelukkig waren zij in staat haar uit de kaken van die monsters te verlossen, maar zij was reeds zoozeer verwond, dat het hun te laat toescheen. Gedurende eenige dagen deden zij al wat hunne heilkunst vermogt om de geneezing te bevorderen, doch het mogt niet baten. Door de kortis uitgeput en vreeselijk door de vliegen geplagd, begon zij er zóó afzettelijk uit te zien, dat men eindelijk besluiten moest de handen van haar af te trekken. Men liet het in hare keus of zij door de jonge lieden van het dorp gedood wilde worden, of in de bosschen gaan om te sterven, of er als een prooi der wilde beesten om te komen.

Het arme kind verkoos in de bosschen te gaan, want zij hoopte nog het verblijf der zendingen te kunnen bereiken. Zij was wel nooit daar geweest, maar zij had veel van de vriendelijkheid van de zendingen gehoord, en dacht dat zij van hen die hulp en ondersteuning wel verkrijgen zou, die hare eigene bloedverwanten haar hadden geweigerd. Met deze begeerte ging zij op weg, en ofschoon zij een goed eind weegs af te leggen had, over rotsachtige wegen en enge bergpassen, bereikte zij echter der zendingen woning.

Toen zij aankam zag zij er afszettelijk uit door al de smarten die zij had doorgestaan; zij was bijna geheel naakt, met veertien diepe wonden aan haar ligchaam en hoofd. De hyëna's hadden haren mond bijna geheel van het ene oor tot het andere opgereten, terwijl een groot gedeelte van de huid der hersenpan, van den schedel was afgescheurd.

Door Gods goedheid echter hadden de zendingen spoedig het genoegen, die vreeselijke wonden te zien genezen, en door een uiterst zorgvuldige behandeling was zij spoedig geheel hersteld, en nauwelijks zijn er nu eenige overblijfsels van hare wonden te zien.

Toen zij nu zoo gelukkig genezen was, wilde zij niet naar haren vader teruggaan, die haar zoo wreedaardig uit zijne hut verdreven had, om haren dood in de wildernis te vinden. De zendingen hielden haar daarom bij zich, en gaven haar onderwijs waarin zij groote vorderingen maakte. Hare dankbaarheid was groot, maar de zending wist niet dat zij reeds zulke diepe godsdienstige indrukken ontvingen had, totdat hij, eens in een bosch nabij zijn huis wandelende, iemand hoorde, die zijn hart in een vurig gebid uitstortte. Hij stond stil om te luisteren; het was de stem van een kind. Hij ging naar de plaats van waar het geluid kwam, en ontdekte nu zijne kleine patiente op een eenzame plaats in het bosch op den grond geknield, hare ziel voor God uitstortende, waar, zoo als zij dacht, geen oog haar zag en geen oor haar hoorde dan de Heer alleen. De leeraar gevoelde nu hoe aangenaam en streelend het is, het middel in Gods hand te zijn om ongelukkigen wel te doen. Hier had God zich van hem willen bedienen om iemand naar ligchaam en ziel te redden, die nu God verhoorlijkte op een der donkerste plaatsen der aarde. Wie zoude zich niet verheugen over het werk der zendingen en dat niet gaarne ondersteunen? Het is een getuigenis des hemels in deze latere dagen voor de zekere vervulling van al zijne beloften. Gelukkig allen die zich opmaken met den Heer tegen het rijk der duisternis!

T. M. L.

Niet door veel gedruisch te maken en een bijgend jagen, maar door met kalme en volharding te arbeiden, brengt men goede en groote dingen tot stand.